

Vrijdag 28 oktober 22.20 uur

Nu hij vlak voor de metalen luiken staat aarzelt hij. Op dit moment heeft hij een halfjaar gewacht. Vanwaar die plotselinge twijfel? Wat kan er verkeerd gaan? Hij wil immers alleen maar weten wat zich onder de luiken bevindt. Het is ondenkbaar dat iemand hem hier in het struikgewas kan zien.

Hans Hopstaken weet dat hij in onverwachte situaties vaak doet wat hij juist niet moet doen. Voor een goede beslissing heeft hij nu eenmaal een beetje tijd nodig. Maar nu valt er eigenlijk niets te beslissen. Hij moet gewoon doen wat hij van plan was: vaststellen of hij hier in dit bos bij toeval onderaardse gangen heeft ontdekt. Als iemand hem toch betrapt, wat wel heel onwaarschijnlijk is, zal hij zeggen: 'Ik was gewoon nieuwsgierig.'

Hij trapt de brandnetels opzij en grijpt een verroest handvat. Makkelijker dan verwacht tilt hij een van de luiken op. Zijn hart begint sneller te kloppen als hij een trap ziet. Even meent hij een geluid te horen. Hij blijft een paar minuten staan luisteren om zich ervan te vergewissen dat hij alleen is. Dan daalt hij voorzichtig de trap af. Pas als hij helemaal beneden is knipt hij zijn zaklantaarn aan. Hoewel het schijnsel van zijn lantaarn niet ver reikt, kan hij wel zien dat hij in een gang staat. Met bonkend hart en ingehouden adem loopt hij de gang door en komt uit in een vrij grote ruimte. Die is leeg, en de wanden zijn nat en groen. Op de vloer ligt zand. Is dit het einde van zijn ontdekkingstocht? Het zwakke licht van zijn zaklamp bereikt

de overkant van de ruimte niet. Behoedzaam volgt Hans de vochtige wand. In de hoek schuin tegenover de plek waar hij de ruimte binnenkwam zit een lage opening. Hij moet zich bukken om erdoorheen te kunnen en komt uit in een volgende gang. Voetje voor voetje schuifelt hij de gang in, die steeds smaller wordt en twee bochten maakt. Net op tijd ziet hij dat de vloer ophoudt. Via drie traptreden komt hij terecht in een brede gang. Die is schoon en droog.

Na een meter of dertig ziet hij rechts een deur. Hij voelt aan de klink en tot zijn verrassing gaat de deur gemakkelijk open. Voordat hij verdergaat, blijft hij even staan luisteren. Het is helemaal stil. Verderop hoort hij een druppel vallen.

Nu staat hij in een ruimte met in het midden een tafel en tegen de wanden ladekasten. Hij laat het schijnsel van de zaklamp over de kasten glijden en trekt een lade open. Die bevat twee rijen hangmappen die stijf tegen elkaar aan zitten. Met moeite trekt hij er een uit. In de map zitten twee enveloppen die geen brieven of papieren bevatten, maar foto's. Hij bekijkt er een paar. Het zijn donkere foto's van een man en een vrouw, duidelijk geen vakantie- of familiekiekjes.

Hij hangt de hangmap terug in de lade en ziet dat op de map een kaartje is bevestigd met de naam Middelburg. Op alle mappen zitten kaartjes met plaatsnamen, geordend op alfabetische volgorde. Hij opent ook de andere laden en laat zijn blik over de kaartjes gaan. In de onderste lade bevindt zich een hangmap die hem doet schrikken. 'Provincie Utrecht', staat erop. Zijn hartslag versnelt als hij een envelop uit de hangmap haalt. Haastig laat hij de foto's door zijn handen gaan. De eerste tien zijn zo vaag en donker dat het onmogelijk is om de personen op de foto's te herkennen in het slechte licht van zijn zaklantaarn. De elfde foto is anders. In een goed verlichte, chic ingerichte kamer ligt een man op een bank. Het is onmiskenbaar een collega van een andere afdeling. Met bonzend hart stopt hij de envelop in zijn rugzak. Dan verlaat hij de ruimte en sluit de deur.

In de gang aarzelt hij, zal hij verder de gang in lopen of teruggaan? Opeens wordt hij bang. Waarom staan er ladekasten

vol vreemde foto's in deze kelder? Van wie zijn die foto's? Hij moet hier weg, denkt hij in paniek. Zal hij de envelop terugleggen, of zo snel mogelijk verdwijnen? Hij kiest voor het laatste. Dan hoort hij een geluid achter zich. Verschrikt draait hij zich om. Aan het eind van de gang, waar net nog een zwart gat was, schijnt licht.

'Hé, wat moet dat daar!' Hans blijft stokstijf staan. Tegen een zwak verlichte achtergrond ziet hij de contouren van een forse man. De man komt met grote stappen op hem af.

'Ik, ik,' stamelt hij. 'Ik was gewoon nieuwsgierig.'

'Dit is verboden terrein,' zegt de man. Nu herkent Hans hem. Hij heeft hem een keer gezien achter de bar van de herberg hier vlakbij.

'Eh, sorry,' zegt Hans, enigszins gerustgesteld omdat de barman niet echt kwaad lijkt te zijn.

'Wat doe je hier en waar kom je vandaan?'

'Daar,' zegt Hans, en hij wijst de andere kant op. Een donker gat.

'Wat daar? Daar is niks!'

'Ik ben door de luiken binnengekomen.'

'Geloof ik niet!'

'Ik had geen idee dat ik hier zou uitkomen. Ik dacht dat het een oud gewelf was.'

'Kom mee! Dat wil ik weleens zien! En als er geen luiken zijn, krijg je een dreun voor je harses!'

Hans voelt zijn benen slap worden. Hij wil de zaklamp aandoen, maar die brandt nog steeds.

'Loop maar, ik volg wel!'

Hans loopt voorzichtig de andere kant op. Na een meter of tien komen ze langs de deur van de ruimte waar hij net binnen is geweest. Hij had meteen terug moeten gaan, verwijt hij zichzelf. Hij doet zijn best om de deur te negeren. Dat lukt, de barman blijft achter hem aan lopen.

Na twintig meter wordt de gang smaller en nog tien meter verder lijkt de gang dood te lopen. Rechts, een halve meter ho-

ger, zit de opening. Hans kijkt om en wijst ernaar. De barman lijkt verbaasd te zijn.

‘En verder?’ vraagt hij.

‘Eerst moet je nog een meter of twintig door een smalle gang, dan kom je in een grote ruimte. Als je over wat puin klimt, kom je via een laag en nog smaller gangetje bij de twee verroeste luiken. Daardoor kun je naar buiten.’

‘Hoe wist je dat?’

‘Toevallig ontdekt bij een wandeling.’

‘Woon je hier in de buurt?’

‘Nee, ik logeer in het vakantiehuisje verderop.’

‘De Eggenkamp?’

‘Ja.’

‘Alleen?’

‘Ja.’

‘Hm, vreemd verhaal. Nou, kom maar mee, dan kun je er via de herberg weer uit.’

Nu loopt de barman voorop. Hans voelt zich allerm minst opgelucht, maar is wel benieuwd waar ze uit zullen komen.

Ze gaan door de deur aan het eind van de gang en komen terecht in een grote ruimte die door een enkel peertje wordt verlicht. In de ruimte bevinden zich alleen twee stellingkasten met glazen potten. Het lijkt op jam of geweckte groenten.

Rechts ziet Hans een deur, de barman loopt erheen. Hij drukt sneller op het lichtknopje dan dat hij de deur opendoet. Daardoor staan ze een moment in volledige duisternis. Hans voelt zijn hart in de keel kloppen.

De ruimte waar ze nu in stappen is een wijnkelder met honderden, of misschien wel duizenden flessen wijn. Tijd om naar de flessen te kijken is er niet. De barman sluit de deur achter zich, doet het licht uit en duwt hem voor zich uit, de volgende ruimte in. Die staat vol met biervaten. Boven hun hoofden klinken voetstappen. De barman loopt een trapje op en opent een groot luik boven zijn hoofd. Als hij boven is, komt Hans achter hem aan. Boven staat een meisje met een schort. Ze is stomverbaasd dat er iemand achter de barman aan komt.

‘En nou oprotten! Ik wil je hier niet weer zien!’

Hans weet niet hoe snel hij de herberg moet verlaten. Hij moet zich beheersen om het niet meteen op een rennen te zetten. Zo gauw hij uit het zicht van de herberg is doet hij dat wel. Dwars door het bos rent hij naar het vakantiehuisje, dat ongeveer een kilometer verderop ligt.

Totaal buiten adem komt hij bij het huisje aan. Als hij boven de deur het bordje met de naam ziet, kan hij zich wel voor de kop slaan. Waarom heeft hij de barman in hemelsnaam verteld dat hij in De Eggenkamp logeert? Hij gaat naar binnen en drinkt in het keukentje twee glazen water.

Is het wel verstandig om hier te blijven? Stel dat ze gaan zoeken of er iets ontbreekt. Door het raam ziet hij in de verte autolichten. Wegwezen! Hij pakt zijn rugzak, loopt naar de fiets, springt erop en racet weg. Hij hoort dat de auto dichterbij is gekomen. Links moet een fietspad zijn. In de duisternis fietst hij nog een paar minuten zo hard hij kan en besluit dan de fiets in de bosjes achter te laten; zonder fiets kan hij zich zo nodig beter verstoppen.

Vrijdag 28 oktober 22.40 uur

Derk van der Broek zit naast Peter Tergeren, die zijn handen krampachtig om het stuur van zijn BMW 735 heeft geklemd. De zichtbare spanning van de normaal zo rustige Peter vergroot Derks zorgen. Hij had die gast nooit mogen laten gaan. Hopelijk kunnen ze hem nog pakken in het huisje. Dan is er niets aan de hand.

Als dat niet lukt kan hij het vergeten bij 't Hosselt. En dat zou een ramp zijn. Hij werkt er vanaf het begin, bijna vijftien jaar geleden. De vervallen boerderij, die Peter toen net had gekocht, is uitgegroeid tot de populairste ontmoetingsplaats van de jet-set in het oostelijke deel van Nederland. In een flits ziet hij de bekende koppen voorbijkomen. Hij kent ze allemaal, en zij kennen hem. Afgelopen week nog, Jan Das met Egbert Thomassen. Egbert wilde natuurlijk ook de overstap maken naar de nieuwe zender van Das. Dat was niet goed afgelopen voor Egbert, wist Derk al een week voordat het te lezen was in de roddelbladen. Niet alleen de showbizz, ook de politiek komt graag in 't Hosselt. Zowel links als rechts voelt zich er thuis. Vaak blijken ze het samen heel gezellig te hebben.

Met grote snelheid stuurt Peter Tergeren zijn auto over het smalle zandpad naar het vakantiehuisje. Er brandt licht. Waarschijnlijk is het probleem nu zo opgelost, denkt Derk opgelucht.

‘Jij gaat naar binnen, ik blijf buiten,’ beveelt Peter Tergeren.

Derk springt uit de auto en rent naar de voordeur. Die is niet op slot en Derk stormt naar binnen. Het kost hem slechts een paar seconden om zeker te weten dat er op de begane grond niemand is. Wel liggen overal nog spullen van de vakantiegast. In de keuken staat de afwas van een dag. Op een bord liggen resten van een maaltijd.

Derk kent het huisje en weet dat er een vlizotrap naar de zolder leidt, waar nog twee bedden staan. Ook daar is niemand. Wel staat er een grote tas met kleren. Als de gast inderdaad is vertrokken, had hij zo'n haast dat hij alles heeft achtergelaten. Dat betekent dat de gast donders goed in de gaten had dat hij geen tijd te verliezen had.

Als hij weer buiten staat zit Peter niet meer in de auto. Aan het geluid van een krakende deur hoort Derk dat Peter het schuurtje achter het huisje heeft doorzocht. Luid vloekend komt Peter achter het vakantiehuisje vandaan.

‘Wat ben jij toch een klootzak,’ zegt hij, en hij spuugt op de grond. ‘Ik kan er met mijn verstand niet bij dat jij die gast zomaar laat lopen. En hem dan ook nog keurig uitlaat via de voordeur. Laat me nadenken!’

Derk houdt zich angstvallig stil en blijft stokstijf staan, alle spieren gespannen, wachtend op wat komen gaat. Hij heeft de afgelopen vijftien jaar een paar keer meegemaakt dat Peter Tergeren woedend was. Een keer had Peter hem totaal onverwacht een kopstoot gegeven. Zijn neus was gebroken en hij moest direct naar het ziekenhuis. Nu lijkt Peter echter niet zozeer boos als wel bezorgd te zijn. Dat is nieuw voor Derk.

‘Jij blijft hier en houdt je ogen open. Ik bel Kalle en laat hem met zijn honden het bos doorzoeken.’

Derk knikt voorzichtig en durft nog niets te zeggen. Hij vermoedt dat de man een fiets had en daarop is gevlucht.

‘Als Kalle er is, doorzoek jij het huisje nog een keer, en dan goed. Ik wil weten wie die gast is.’

‘Waarom bel je Janny dan niet?’ zegt Derk. ‘Janny zal toch zeker wel weten aan wie ze het huisje heeft verhuurd.’

Peter Tergeren kijkt hem aan met een woedende blik.

‘Klootzak, ik zal haar zeker vertellen dat die kerel iets bij ons heeft gestolen. Ze belt zo naar de politie om aangifte te doen.’

Derk trekt een pijnlijk gezicht. Stom van hem.

‘Als die vent niet hier zit, weet ik het ook niet. Ik zal Arie bellen. Hij moet met een paar maten maar wat rondrijden hier in de omgeving. Die klootzak kan nog niet ver weg zijn.’

Peter Tergeren stapt in zijn auto. Derk doet snel een paar stappen achteruit. Peter zal geen moeite doen om hem te ontwijken als hij vol gas weggrijdt. Maar er gebeurt niets. Als Derk ziet dat Peter weer uitstapt, slaat de schrik hem om het hart. Hij zal toch niet...?

‘Derk, we hebben echt een probleem. Ik heb nog even nagedacht. Niemand, echt niemand mag weten wat er gebeurd is. Ik bel niemand. Kalle niet, Arie niet, niemand. Wij gaan dit zelf oplossen en alles blijft onder ons.’

Derk voelt zijn hartslag weer dalen. Hij knikt, zijn blik naar de grond gericht.

‘Jij blijft hier en doorzoekt het huisje. Ik rijd rond en kijk of ik hem kan vinden.’

Peter Tergeren wacht niet op een antwoord van Derk en springt in zijn auto. Hij rijdt achteruit om de auto te draaien. Hij doet dat zo onbeheerst dat hij Derk bijna omverrijdt. Vol gas rijdt hij weg. Zand en steentjes spuiten hoog op.

Zondag 30 oktober 17.00 uur

Derk van der Broek staat achter de bar van 't Hosselt. Het is relatief rustig voor een zondagmiddag. Aan een tafeltje in de hoek zit de Zwolse wethouder Vroege te praten met twee mannen, strak in het pak. Derk kent de mannen niet, maar schat in dat het twee projectontwikkelaars zijn. Vroege komt hier vaker. Het tafeltje waar hij nu zit, vlak bij het haardvuur en met comfortabele leren banken aan twee zijden, kiest hij als hij zaken wil doen. Vaak belt hij van tevoren om zeker te zijn dat de tafel vrij is. Derk weet inmiddels wat er van hem wordt verwacht. Eerst drinken ze de duurste port als aperitief. Dan laat Vroege de kaart komen, maar dat is alleen voor de vorm. Hij kiest namelijk altijd wild zwijn met saus van bosbessen, de specialiteit van het huis, en hij weet zijn gasten er meestal van te overtuigen dat ze dat ook moeten nemen. Aangezien hij zich ooit heeft laten vertellen dat een Bourgogne de aangewezen wijn is bij dit gerecht, laat hij stevast twee flessen Clos des Epenots komen, de duurste Bourgogne die ze bij 't Hosselt hebben.

De andere mensen in het café kent Derk niet of slechts van gezicht. Op zondagmiddag zijn het meestal mensen uit Deventer die hier zo nu en dan komen. Ook zitten er in het weekend regelmatig wandelaars.

Derk voelt zich niet op zijn gemak. Hij heeft vrijdag de hele nacht de wacht gehouden bij het vakantiehuisje in de hoop dat

de man terug zou komen om zijn spullen op te halen. Zaterdagochtend vond hij tot zijn opluchting tussen twee opgevouwen kranten de agenda van de man. Hij blijkt Hans Hopstaken te heten en in Amersfoort te wonen, aan de Spaarnestraat 124.

Peter Tergeren is er zaterdagmiddag meteen heen gereden, maar heeft niemand bij het huis gezien. Op het naambordje stonden de namen Hans, Mirjam en de namen van drie kinderen.

Vanuit zijn ooghoek ziet hij wethouder Vroege wenken, het teken dat hij nog een keer met port moet komen. Terwijl hij drie portglazen vult, komt Peter Tergeren binnen. Hij ziet er moe en bezorgd uit en gaat aan de bar zitten. Derk wijst verontschuldigend naar de drie volle glazen die hij eerst weg moet brengen voordat hij Peter te woord kan staan.

‘Ik heb zijn spullen uit het huisje gehaald,’ zegt Peter als Derk weer op zijn plaats is. ‘Alles ligt bij mij in de auto. Janny zal niets vermoeden, het is niet vreemd als iemand zondag, aan het eind van de middag het huisje verlaat.’

Derk schrikt. Wat betekent dat? Wat gebeurt er als die man naar Janny belt om haar te vragen zijn spullen uit het huisje te halen en voor hem te bewaren? Dan zal Janny zeker naar de politie gaan om een diefstal te melden.

Dit kan alleen maar fout aflopen, denkt Derk somber. Tegelijkertijd weet hij dat het onvermijdelijk was dat zoiets ooit eens zou gebeuren. Waarom heeft Peter zich in godsnaam ingelaten met die lui? Tuurlijk, het ging om geld. En eerlijk is eerlijk, Peter is er bepaald niet slechter van geworden. Het huis dat hij verleden jaar voor zichzelf aan de rand van Deventer heeft laten bouwen, had hij zich met de reguliere opbrengsten van ’t Hosselt nooit kunnen permitteren. Derk weet dat hij zelf ook een graantje heeft meegepikt. Daarom is het probleem van Peter ook zijn probleem. Het gaat om meer dan zijn baan als barman in ’t Hosselt.

‘En wat nu?’ vraagt Derk op fluisterton.

Peter trekt zijn schouders op.

‘Niets, afwachten, hopen dat we die vent te pakken krijgen. We moeten gewoon regelmatig naar Amersfoort. Hij zal toch een keer terugkeren naar zijn gezin.’

‘Oké, ik zal morgen gaan. Dan ben ik om drie uur terug om de zaak open te gooien.’

Peter Tergeren knikt vermoeid.

‘Ik ga naar huis, pitten.’

Als hij opstaat, verschijnt er een glimlach op zijn gezicht. Opgewekt kijkend loopt hij naar wethouder Vroege om hem even een hand te geven.

Derk kijkt uit het raam en ziet de achterlichten van de BMW tussen de bomen verdwijnen. Waarom heeft hij nooit tegen Peter gezegd dat hij een slecht gevoel had bij wat er allemaal gebeurde? En dan te bedenken dat hij zelf degene was die veertien jaar geleden ontdekte dat er een ondergrondse verbinding was tussen de herberg en de nauwelijks zichtbare restanten van een huis of schuur verderop in het bos.

Hij kan zich nog precies herinneren wanneer het gebeurde. Het was een maandagochtend in februari. 't Hosselt bestond ongeveer een jaar en Peter Tergeren was vastbesloten om er een goed lopende herberg van te maken. Hij vond daarom dat de zaak zeven dagen per week van acht uur 's ochtends tot één uur 's nachts open moest zijn. De mensen moesten gewoon weten dat ze er altijd terechtkonden.

Derk kende Peter nog van de middelbare school. Hij was werkeloos toen Peter hem vroeg om mee te helpen met het verwezenlijken van zijn droom, het opzetten van een herberg in het bos. Peter vertelde dat hij een oude boerderij had gekocht en die al een heel eind had opgeknapt en geschikt gemaakt om als herberg te dienen. Ook had hij met de gemeente alle vergunningen geregeld. Dat had hem nog de meeste moeite gekost, zei hij.

Peter stelde maar een voorwaarde. Derk zou bereid moeten zijn om alles aan de kant te zetten om de onderneming samen met hem tot een succes te maken. In de praktijk kwam het

erop neer dat Derk alle dagen van de week van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat achter de bar stond. Verder hadden ze afgesproken dat het loon van Derk afhankelijk zou zijn van de inkomsten van de herberg. Zeker de eerste jaren was dat een schijntje geweest.

Peter zelf werkte ook zeven dagen per week. 's Ochtends reed hij vaak het hele land door, op zoek naar goedkope, maar comfortabele meubels. Ook de keuken had hij zelf bij elkaar gezocht en geïnstalleerd. 's Middags trof hij de voorbereidingen voor het eten en 's avonds stond hij in de keuken. Dat eerste jaar in 't Hosselt was het zwaarste jaar uit Derks leven. Na een jaar begonnen hun inspanningen echter vruchten af te werpen en konden ze steeds meer rekenen op vaste klanten. Hoewel Derk al een paar keer had aangegeven dat het werk hun boven het hoofd groeide, wilde Peter nog steeds niets weten van extra personeel. Hij was als de dood voor vaste lasten. De ommekeer kwam toen Peter geveld werd door een hevige griep. Toen hij twee dagen had staan koken met veertig graden koorts, viel hij flauw in de keuken. Derk bracht hem naar de dokter, die vaststelde dat Peter zo verzwakt was dat hij minstens een week het bed moest houden. Toen stelde Derk Peter voor de keus: óf we nemen een kok in dienst, óf we sluiten de tent voor onbepaalde tijd. Aangezien het laatste onbespreekbaar was, kwam er een kok. Derk kreeg het volledige mandaat om een kok te zoeken. Het werd Kees, een maat die hij had leren kennen in militaire dienst. Dat bleek een gouden greep te zijn. Kees was een veel betere kok dan Peter en dat konden de gasten waarderen. Toen Peter drie weken later van zijn ziekbed was opgestaan, waren de eerste tekenen van het aankomende succes al zichtbaar. Veel gasten verlieten de herberg met de mededeling dat ze zeker terug zouden komen.

Ondanks de positieve vooruitzichten wilde Peter niets weten van een beperking van de openingstijden. Zeker op maandag-, dinsdag- en woensdagochtend had Derk nog nooit gasten gehad. Uit verveling was Derk gaan rondsnuffelen in de kelder van de herberg. Hij kwam daar regelmatig omdat de biervaten er

stonden, en altijd had hij het gevoel dat er iets aan de hand was met die ruimte. Op een stille maandagochtend in februari was hij met hamer en beitel afgedaald. Al snel had hij in de gaten dat er achter de verste muur een holle ruimte zat. Voorzichtig tikte hij een paar stenen weg, uit het gat kwam hem een bedompte lucht tegemoet. Het was er aardedonker. Even twijfelde hij of hij Peter toestemming moest vragen om het gat groter te maken, maar zijn nieuwsgierigheid won het van de angst dat Peter het niet goed zou vinden.

Toen het gat groot genoeg was, haalde hij een zaklamp en kroop erdoorheen. Tot zijn verrassing kwam hij uit in grote droge ruimte en niet in een vochtige, beschimmelde kast, zoals hij had verwacht. De ruimte was manshoog en ongeveer drie bij vier meter. In het midden stond een dikke bakstenen pilaar met bogen naar vier kanten.

Aan de andere kant van de ruimte zat een deur die hij zonder veel moeite open kon krijgen. Achter die deur kwam hij terecht in een gang die iets meer dan een meter breed was. Hij deed de deur achter zich dicht en knipte zijn zaklamp uit. Nergens was een spoortje licht te zien. In het donker kreeg hij het opeens benauwd. Snel deed hij zijn zaklamp weer aan en zocht de weg terug, door de deur en het gat naar de bierkelder. Hij besloot rustig koffie te gaan drinken en te wachten tot Peter er weer zou zijn. Hij besloot er niets over te zeggen tegen Kees de kok. Eigenlijk was zijn geheimzinnigheid toentertijd het begin geweest van de ellende waarin ze nu waren beland, bedenkt Derk met een zucht.

Toen Derk zijn ontdekking liet zien aan Peter, reageerde die nauwelijks. Had hij de muur niet op eigen houtje mogen slopen? Peter kroop niet, zoals Derk had verwacht, meteen door het gat, maar ging terug naar het café. Uit zijn Landrover haalde hij een enorme schijnwerper en ging daarmee terug naar de kelder.

Peter richtte zijn schijnwerper de gang in en tot hun verbazing was de gang zo lang dat ze het einde ervan niet konden zien. Stap voor stap liepen ze de gang in. Een meter of vijftig verderop zagen ze aan hun linkerhand opeens een deur, die op slot bleek

te zitten. Verderop zaten nog twee deuren, die ook op slot zaten. Na nog een meter of vijftig kwamen ze aan het eind van de gang. Rechts zat op anderhalve meter hoogte een opening waar ze doorheen kropen. Van daaruit volgden ze een smalle bochtige gang die uitkwam in een grotere ruimte. In de hoek van die ruimte was een stenen trap. Een trapgat was er echter niet. Het plafond, dat bestond uit verbrokkeld metselwerk, hout en boomwortels, liep gewoon door tot boven de trap. Ze realiseerden zich dat ze nu onder de vloer stonden van het huis waarvan bovengronds alleen de contouren nog zichtbaar waren.

Het was de laatste keer dat Derk zo ver de gang in was gelopen. Vandaar dat hij niet wist dat er nog een andere ingang was. De ingang die de man van het vakantiehuisje had ontdekt.

Peter sprak na die dag nooit meer over hun ontdekking. Wel kwam hij op dagen dat Kees er niet was regelmatig met bouwmaterialen naar de herberg en verdween voor een dag in de kelder. Hij zei dat hij nog niet wist wat hij met de ondergrondse ruimtes wilde doen, alleen dat hij ze wilde opknappen. Je wist maar nooit of ze nog eens van pas zouden komen. Daarmee was alles gezegd. Een jaar later zei Peter dat hij klaar was. De daaropvolgende jaren werd er niet meer over gesproken. Derk was nog een keertje wezen kijken en zag dat Peter elektriciteit en verlichting had aangelegd. De gang zag er goed verlicht uit. Ook was het duidelijk dat Peter de sloten van de deuren had vervangen. Ze zaten alle drie op slot. Derk had niet het lef om Peter te vragen wat zich nu in de ruimtes bevond.

Maandag 31 oktober 8.45 uur

Mirjam Hopstaken loopt ongedurig door de woonkamer. Ze heeft net de kinderen naar school gebracht en vraagt zich af wat ze moet doen. Haar man Hans is gisteravond niet thuisgekomen en dat is verontrustend. Sinds ze Hans kent is het nog niet voorgekomen dat hij zomaar een nacht is weggebleven. In het begin kwam hij nog weleens laat terug van zijn werk zonder even naar huis te bellen, maar dat had ze hem wel afgeleerd. Ze heeft er alle begrip voor dat het werk soms wat uitloopt, alleen wil ze wel dat Hans dat meldt, zodat ze er rekening mee kan houden.

Waar is hij deze keer eigenlijk heen gegaan, vraagt ze zich af. Naar Nijmegen, dat weet ze wel. Ergens moet ze de naam van het hotel hebben opgeschreven. Nerveus doorzoekt ze de stapel papieren op de vensterbank. Ze weet zeker dat ze het ergens heeft opgeschreven. Eindelijk vindt ze het notitieblaadje. 'Hotel de Roos, Groesbeekseweg Nijmegen', staat erop.

Ze zet de computer aan en zoekt het telefoonnummer van het hotel op. Ze belt en er wordt meteen opgenomen.

'Met Hotel de Roos, goedemorgen,' klinkt een vriendelijke vrouwenstem.

'U spreekt met Mirjam Hopstaken. Ik heb een vraag. Mijn man, Hans Hopstaken, zou dit weekend bij u overnachten. Kunt u mij vertellen of hij er misschien nog is?'

'Dat kan ik u meteen zeggen. Meneer Hopstaken had inder-

daad bij ons een kamer gereserveerd voor vrijdag en zaterdag, maar hij is er niet geweest.'

Mirjam Hopstaken schrikt. Hoezo, niet geweest?

'Bent u daar nog?' klinkt het door de telefoon.

'Eh, ja. Ik, ik, eh. Het is gewoon raar. U weet zeker dat hij er niet is geweest?'

'Ik wil het met alle plezier navragen bij mijn collega die het hele weekend aanwezig was. Alleen is die er morgen pas weer. Zal ik uw telefoonnummer opschrijven? Dan kan ik u bellen als ik meer weet.'

'Eh, dat is goed.'

'Ik zie het hier op mijn display. Ik laat u horen als ik meer weet.'

Mirjam Hopstaken legt de telefoon neer en ploft neer op de bank. De politie! Ze moet de politie bellen. Of nog beter, ze gaat naar het politiebureau, dan kan ze zien of ze alles ook opschrijven.

Een halfuur later zit Mirjam Hopstaken aan een grote grijze tafel in een klein kamertje. De agent die haar daarheen heeft gebracht heeft gezegd dat er zo iemand komt. Vijf minuten later komt een jonge agent binnen. Hij geeft haar een hand en gaat tegenover haar zitten. Eerst noteert hij haar naam en adres.

'Zo, nu hebben we alle noodzakelijke gegevens. Vertelt u eens, uw man is niet thuisgekomen, heb ik begrepen.'

Mirjam kan niet goed beoordelen of ze een licht spottende toon beluistert in de stem van de agent. Hij glimlacht er in ieder geval wel bij.

'Inderdaad, dat klopt,' zegt Mirjam. 'Mijn man, Hans Hopstaken, gaat elk jaar een weekend weg. Hij krijgt zagezegd vrijaf van huis en gezin. Hij kiest dan een stad uit, waar hij twee keer overnacht in een hotel. Dit jaar was het Nijmegen. Hij wilde graag een fietstocht maken naar de Ooijpolder en het museum Het Valkhof bezoeken.'

Mirjam ziet dat de agent nog niets heeft opgeschreven en wacht even. De agent kijkt haar aan met een vragende blik,

waarmee hij haar uitnodigt om door te gaan met het verhaal.

‘Mijn man zou dus zondagavond thuiskomen.’

‘Had u afgesproken hoe laat?’

‘Nee, maar hij is altijd voor het avondeten thuis. Dan kan hij de kinderen nog zien voordat de week begint.’

De agent knikt.

‘Eh, en nu is hij dus niet thuisgekomen,’ zegt Mirjam aarzelend. Ze voelt dat ze een rood hoofd krijgt. Zie je wel, denkt ze, ik had gewoon nog een dag moeten wachten.

‘En het hotel, hebt u dat al gebeld?’

‘Eh, ja. Dat is eigenlijk de reden dat ik hier ben. Daar is hij het hele weekend niet geweest.’

‘U wist welk hotel?’

‘Ja, Hotel de Roos, aan de Groesbeekseweg. Daar had hij gereserveerd.’

‘U hebt dus gebeld met het hotel?’

‘Ja, en zij bevestigden dat hij had gereserveerd. De vrouw die ik sprak had in het weekend geen dienst gehad, maar haalde dat uit het systeem. Zij zou het voor de zekerheid nog navragen bij de collega die het hele weekend dienst had.’

Mirjam ziet dat de agent nadenkt en daarmee verdwijnt haar twijfel over de beslissing om nu al naar de politie te gaan.

‘Tsja,’ zegt de agent bedachtzaam. ‘Weet u, ik realiseer me dat ik u op dit moment niet help, maar wij krijgen heel veel meldingen binnen van vermissing. In het overgrote deel van de gevallen lost het probleem zichzelf binnen een paar dagen op. Normaal gesproken neem ik nu uw melding op en raad ik u aan om gewoon een paar dagen geduld te hebben. Tenzij...’

Mirjam schrikt.

‘Tenzij u reden hebt om te veronderstellen dat er iets mis is met uw man.’

‘Wat bedoelt u precies?’

‘Dat kan van alles zijn. Is hij vrijdag in overspannen toestand vertrokken, had hij ruzie gehad met iemand, had hij lichamelijke klachten?’

Mirjam denkt na. Hoe was Hans vertrokken? Hij was wat

in zichzelf gekeerd, maar dat was op zich niets bijzonders. Hij maakte in ieder geval wel de indruk zin te hebben in zijn weekend. Van overspannenheid was zeker geen sprake. Meestal ging hij met plezier naar zijn werk en thuis liepen de zaken in feite ook naar wens. Nee, het enige wat ze zou kunnen zeggen, is dat hij misschien wat meer in zichzelf gekeerd was dan anders.

‘Nee, ik kan niets bedenken wat extra reden tot ongerustheid kan geven. Het is alleen dat hij normaal altijd laat weten waar hij is en hoe laat hij thuiskomt. Meer niet.’

‘Oké, dan denk ik toch dat het op dit moment verstandig is om een paar dagen te wachten. Hoe moeilijk dat ook voor u is. Misschien kunt u vanavond bellen naar familie of vrienden. Misschien is hij daarheen gegaan.’

Hoewel de agent op dit moment niets voor haar zal doen, voelt ze zich toch opgelucht. De politie weet nu in ieder geval dat Hans niet thuis is gekomen. Zodra ze thuis is zal ze een aantal mensen bellen.

Als ze op de fiets zit, merkt ze dat de laatste vraag van de agent haar aan het denken heeft gezet. Eigenlijk weet ze niet goed hoe Hans zich vrijdag voelde. Zo nu en dan vraagt ze het wel aan hem, maar dat levert altijd hetzelfde antwoord op: goed. Ze heeft zich ermee verzoend dat Hans minder uitbundig en enthousiast is dan vroeger. Dat wijt ze voornamelijk aan de drukte op zijn werk. Sinds Hans teamleider is geworden, komt hij duidelijk vermoeider thuis. Daarnaast vragen de drie kinderen meer tijd en energie. Mirjam was daarom echt blij voor Hans dat hij zijn jaarlijkse vrije weekend niet aan zich voorbij had laten gaan.

Woensdag 2 november 13.45 uur

Hans Hopstaken heeft een broodje hamburger besteld in een snackbar. Het is nu de vierde dag die hij op straat doorbrengt en hij begint er langzaam aan te wennen. De eerste dag was het ergst. Hij was bang, soms in paniek en miste zijn gezin heel erg. Met geen mogelijkheid kon hij bedenken hoe het ooit goed zou komen. Die zorg is langzamerhand verdwenen. Mirjam kennende zal ze hem zeker als vermist hebben gemeld bij de politie. En de mensen van de herberg 't Hosselt zijn waarschijnlijk nog naar hem op zoek.

Als de politie hem vindt is er helemaal niets aan de hand. Dan zal hij uitleggen wat er is gebeurd en gaat hij gewoon terug naar zijn gezin. Het is nu echter de vraag of hij dat wel wil. Zijn nieuwe rol begint hem te bevallen, geen verplichtingen, geen drukte. En dan Karin natuurlijk, maar aan haar wil hij liever niet te veel denken. Hij durft nog niet onder ogen te zien hoezeer hij van haar in de ban is geraakt.

Wat zal er gebeuren als hij wordt gevonden door de mensen van 't Hosselt? Die zullen des duivels zijn, hun spullen terug willen hebben en eisen dat hij zijn mond houdt over wat hij heeft gezien. Maar wat nog meer? Ze zullen hem bedreigen, hem bang proberen te maken. Moet hij vrezen dat ze hem vermoorden om wat hij heeft gezien? Dat kan hij zich niet voorstellen. In Nederland wordt een gewone burger niet zomaar vermoord, simpelweg omdat hij toevallig iets heeft gezien wat hij niet mocht